

SENTINȚĂ Nr. 225/2013 din 7 mai 2013
EMITENT: CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ - SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 311 din 22 aprilie 2016

CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 225
Ședința publică din 7 mai 2013

Dosar nr. 4.786/258/2012

Completul compus din:
Președinte - Nicolae-Gabriel Ionaș
Grefier - Cristina Szombati

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de nelegalitate a prevederilor art. 3 alin. 1, 1[^]1 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, invocate de pârâta S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., cu sediul în Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, în Dosarul nr. 4.786/258/2012 al Judecătorei Miercurea-Ciuc.

În lipsa părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, constatându-se că mersul dezbaterilor este consemnat în Încheierea de ședință din data de 30 aprilie 2013, dată la care s-a amânat pronunțarea pentru termenul de astăzi, 7 mai 2013, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA DE APEL

prin Încheierea ședinței publice din 6 decembrie 2012 a Judecătorei Miercurea-Ciuc a fost admisă cererea de sesizare a instanței de contencios administrativ, invocată de pârâta S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L. cu privire la excepția de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 și 1[^]1 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003; și, în consecință, s-a sesizat Curtea de Apel Mureș - Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal cu soluționarea excepției de nelegalitate a dispozițiilor precitate.

S-a suspendat soluționarea cauzei pe durata soluționării excepției de nelegalitate.

În motivarea excepției s-a arătat că prevederile art. 3 alin. 1 și 1[^]1 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 sunt contrare prevederilor art. 40 din Legea nr. 41/1994, întrucât restrâng în mod nejustificat interpretarea cercului nebeneficiarilor numai la un singur caz, eliminând pe celelalte posibile care reies atât din Decizia Curții Constituționale nr. 297/2004, cât și din hotărârile judecătorești prin care au fost anulate prevederile similare din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

Pentru a constata contrarietatea prevederilor atacate cu art. 40 din Legea nr. 41/1994 trebuie consultată Decizia nr. 297/2004 a Curții Constituționale, prin care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă tocmai cu motivarea că această reglementare din art. 40 din Legea nr. 41/1994 nu obligă toate persoanele juridice să plătească taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, independent de condiția deținerii de receptoare, ci numai acele persoane care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective.

Nu numai societățile care și-au suspendat activitatea nu au calitatea de beneficiari ai serviciilor, ci pot exista și alte situații ca și situația pârâtei care nu a consumat deloc energie electrică, consum care ar fi fost strict necesar pentru a beneficia de serviciile reclamantei.

În acest sens a fost invocată și jurisprudența în materie, respectiv Decizia nr. 297/2004 a Curții Constituționale, Decizia nr. 1.744/2008 a Î.C.C.J. - Secția contencios administrativ, precum și Sentința civilă nr. 7.766/2008 a Curții de Apel Cluj.

Reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune a solicitat respingerea excepției, apreciind că nu sunt legal raportate la prevederile art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea S.R.R. și S.R.Tv.

Prin prezumția absolută prevăzută expres în dispoziția legală s-a stabilit astfel un fapt recunoscut, un fapt pe care legea însăși l-a considerat că există și cu privire la care nu se admit și nici nu se cer probe.

În acest sens, literatura de specialitate statuează faptul că existența unei prezumții legale dispensează de necesitatea de a se administra vreo probă în stabilirea situației de fapt pe care legea o presupune.

Instituirea unei astfel de prezumții și stabilirea calității de beneficiar a tuturor persoanelor juridice, fără a fi condiționată de posesia receptoarelor, s-a realizat prin modificarea textului art. 40 al Legii nr. 41/1994, prin Legea nr. 533/2003.

Această modificare a făcut, de altfel, obiectul controlului Curții Constituționale, care s-a pronunțat prin deciziile nr. 2.977/2004, nr. 331/2006, în sensul respingerii excepțiilor de neconstituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 297/2004 a Curții Constituționale, care a soluționat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994, s-a arătat că obligația de plată a taxei radio în ceea ce privește persoanele juridice cade în sarcina celor care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective.

Dacă legiuitorul ar fi dorit ca această taxă să fie achitată doar de cei cu privire la care se poate stabili calitatea de beneficiar al serviciului respectiv, cum eronat interpretează instanța de fond, textul de lege ar fi avut un conținut mult mai clar. Legiuitorul ar fi folosit conjuncția "dacă", care din punct de vedere gramatical ar exprima un raport condițional: "dacă beneficiază de aceste servicii", în loc de "în calitate de beneficiar al acestor servicii".

Potrivit art. 1 din Legea nr. 41/1994 este un serviciu public autonom de interes național, nu o persoană juridică oarecare obligată la încheierea de contracte pentru stabilirea de raporturi juridice pentru activitățile prestate. Beneficiarul principal al serviciilor prestate de S.R.R. îl reprezintă întreaga populație a României, având în vedere dispozițiile Legii nr. 41/1994, întrucât, prin înființarea S.R.R., aceasta asigură pluralismul, libera exprimare a ideilor și opiniilor publice, nu doar a anumitor persoane în mod particular, societatea românească de pretutindeni fiind cea care are un real folos din serviciile oferite prin diverse modalități de aceasta.

Obligația de a achita taxa pentru serviciul public de radiodifuziune izvorăște din lege, așadar, raportul juridic dintre prestatorul de servicii publice, în speță Societatea Română de Radiodifuziune și beneficiarii acestuia, cum este și S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., s-a născut din lege.

Referitor la Decizia nr. 2.102/2009 a Î.C.C.J., Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 s-a modificat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.012, argumentele Î.C.C.J. regăsindu-se în notele de fundamentare ale actului modificator. S-a urmărit astfel corelarea prevederilor normative cu constatările instanțelor judecătorești, astfel că microîntreprinderile aflate în dificultate care au ales să-și suspende activitatea nu mai au obligația de plată pentru serviciul public de radiodifuziune, cât timp au activitatea suspendată conform legii.

Astfel, plata taxei radio de către persoanele juridice reprezintă în fapt o aplicare a dispozițiilor constituționale care guvernează dreptul la informare al cetățenilor, prin asigurarea surselor de finanțare a principalelor mijloace de informare prin art. 31 din Constituție. Dreptul la informare al cetățenilor se corelează cu obligația statului de a-i informa corect, atât dreptul cetățenesc, cât și obligația corelativă a statului fiind prevăzute constituțional.

Cu ocazia soluționării excepției, Curtea a fost sesizată și cu o cerere de intervenție proprie, formulată de Societatea Română de Radiodifuziune, însă, întrucât această parte are calitate de

reclamantă în dosarul în care a fost invocată excepția, cererea nu a fost comunicată către celelalte părți, respectiv pârâta S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L. și emitentul actului, respectiv Guvernul României.

Aceasta întrucât, în raport de dispozițiile art. 4 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, instanța de contencios administrativ soluționează excepția cu citarea părților și a emitentului actului, astfel încât cererea de intervenție proprie valorează, din punct de vedere juridic, în prezenta cauză, o exprimare a punctului de vedere al acestei părți, cu privire la excepția invocată, cuprinzând, în esență, aceleași argumente ca și cele cuprinse în răspunsul la întâmpinare (fila 58 și următoarele, dosar de fond).

Guvernul României, în calitate de emitent al actului normativ, nu a comunicat instanței un punct de vedere.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut asupra cererii de sesizare a instanței de contencios administrativ următoarele:

Prin Decizia nr. 1.202 din 9 aprilie 2004 Î.C.C.J. a statuat cu privire la nelegalitatea dispozițiilor art. 3 alin. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, așa cum erau în vigoare la data pronunțării instanței supreme, următoarele:

"Dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăd: «Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.»

Art. 2 pct. 40 din Legea nr. 500/2002 definește «taxa» ca fiind «suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, o instituție publică sau un serviciu public».

Noțiunea de «beneficiar» a fost definită în DEX ca fiind: «persoană, colectivitate sau instituție care are folos din ceva; destinat al unor bunuri materiale sau al unor servicii; persoană fizică sau juridică în folosul căreia se realizează o acțiune; cel care beneficiază de ceva; persoană, instituție etc. pentru care se face o lucrare; persoană, întreprindere, instituție pentru care se execută o lucrare, se prestează diferite servicii».

Prin urmare, interpretarea semantică a noțiunii de beneficiar a persoanelor juridice conduce la concluzia că acestea trebuie să beneficieze de ceva, în cazul de față, de serviciile publice de radiodifuziune și televiziune.

De asemenea, prin Decizia nr. 159 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 12 mai 2004, Curtea Constituțională a decis, cu privire la constituționalitatea art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, privitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular, că acestea sunt constituționale, deoarece «plata serviciului public prestat este obligatorie pentru toți beneficiarii acestor servicii, persoane fizice sau persoane juridice», prezentând relevanță considerentele pentru care a fost respinsă excepția.

Ulterior, prin deciziile nr. 297 din 6 iulie 2004 și nr. 331 din 18 aprilie 2006, Curtea Constituțională, pronunțându-se și cu privire la constituționalitatea art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a respins această excepție cu motivarea că cele statuate prin Decizia nr. 159 din 30 martie 2004 își mențin valabilitatea.

Cu ocazia controlului de constituționalitate, indirect, s-a dat o interpretare textului art. 40 alin. (3) menționat, arătându-se că acesta nu contravine dispozițiilor constituționale câtă vreme interpretarea oficială făcută de Parlament în activitatea de legiferare a vizat noțiunea de beneficiar al acestor servicii publice.

Dispozițiile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 prevăd: «(1) Persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.

(2) Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din

România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.»

Conform dispozițiilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003: «(1) Persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune.

(2) Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune.»

Din expunerea acestor dispoziții legale rezultă că prevederile art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și ale art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003, prin impunerea obligativității persoanelor juridice de a plăti o taxă lunară pentru aceste servicii, indiferent dacă sunt sau nu beneficiare ale acestora, instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fapt care nu este posibil întrucât aceste derogări se pot face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază, această interdicție fiind instituită de art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Prin urmare, dispozițiile menționate din cele două hotărâri ale Guvernului sunt cele care impun obligativitatea plății taxelor, fără niciun fel de distincție, contrar art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Problema care se pune în speță este de a stabili cum a reglementat legiuitorul român acest domeniu, respectiv dacă a intenționat să instituie taxa pentru serviciile publice de radiodifuziune și televiziune în sarcina tuturor persoanelor juridice, indiferent de calitatea lor de beneficiare ale serviciilor, sau, dimpotrivă, legiuitorul a înțeles să stabilească această taxă doar ca o contraprestație pentru serviciile furnizate de aceste instituții doar persoanelor juridice care dețin aparate radio/TV, beneficiind în acest fel de aceste servicii.

În concluzie, având în vedere aceste considerente, precum și faptul că, potrivit art. 108 alin. (2) din Constituție, hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor, rezultă faptul că cele două hotărâri ale Guvernului, nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și, respectiv, nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune, nu au aplicat în mod corect în art. 3 alin. (1) dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care, așa cum s-a menționat, face distincție în ceea ce privește plata taxelor pentru serviciul public de radiodifuziune și televiziune între persoanele juridice beneficiare și cele care nu au calitatea de beneficiar al acestor servicii.

A interpreta în sens contrar, fără a se face această distincție, înseamnă a impune plata acestor taxe, spre exemplu, și persoanelor juridice cărora legiuitorul le recunoaște dreptul de a-și suspenda temporar activitatea sau de a declara că nu desfășoară activitate la sediul social, or, acest lucru nu este posibil, aducându-se prejudicii acestor persoane juridice, acestea fiind vătămate practic în drepturile lor."

În consecință, ca urmare a acestor dispoziții, din alineatul precedent, cuprinse în considerentele Deciziei instanței supreme, Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 a fost modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.012, care a întregit conținutul art. 3 alin. 3, adăugând: "cu excepția celor care și-au suspendat activitatea, potrivit prevederilor legale."; și de asemenea a introdus noi alineate: "1^1 Pentru a fi exceptate de la plata taxei pentru serviciul public de radiodifuziune, persoanele juridice menționate la alin. (1) au obligația de a depune la sediul Societății Române de Radiodifuziune o cerere însoțită de certificatul constatator emis de Oficiul Național al Registrului Comerțului din care rezultă suspendarea activității.

1^2 Pentru a putea beneficia în continuare de exceptarea de la plata taxei pentru serviciul public de radiodifuziune, persoanele juridice prevăzute la alin. (1) au obligația de a depune o nouă cerere

însoțită de actele doveditoare corespunzătoare, cu cel puțin 15 zile înainte de data expirării perioadei de exceptare de la plata taxei.

1³ În situația în care termenul prevăzut la alin. (1²) este depășit, persoanele juridice în cauză sunt obligate la plata taxei pentru serviciul public de radiodifuziune, începând cu luna următoare celei în care expiră exceptarea, cu excepția cazului în care, după această perioadă, intervine dizolvarea."

Această modificare a Hotărârii Guvernului nr. 977/2003 reprezintă însă o veritabilă adăugire la Legea nr. 41/1994, pentru că schimbă conținutul ipotezei legale instituite inițial de autoritatea legislativă, în cuprinsul art. 40 alin. 3.

În raport cu prevederile art. 8 alin. 4 din Legea nr. 24/2000, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, or această modificare a art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 vine tocmai să înlăture echivocul existent în prevederile art. 40 alin. 3 din Lege.

Aceeași concluzie (a adăugării la lege, prin hotărâre a Guvernului) se desprinde și din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 23 alin. 1 și ale art. 24 din Legea nr. 24/2000.

Astfel, soluția legislativă adoptată în cauză, pentru a fi judicioasă și durabilă (potrivit art. 24 alin. 1), trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative (alin. 1 al art. 24), urmând a fi luate în considerare, deci, diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ, folosindu-se fie enumerarea situațiilor avute în vedere, fie formulări sintetice sau formulări-cadru de principiu, aplicabile oricăror situații posibile (alin. 2 al art. 24).

Or, în prezenta cauză, art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 trebuia să prevadă, pentru acuratețe și pentru respectarea Legii nr. 24/2004, alături de formularea-cadru, de principiu, din art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 și excepția instituită prin art. 3 alin. 1¹ din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

De altfel, art. 4 din Legea nr. 24/2000 stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

În activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectelor hotărârii, Guvernul trebuia să precizeze și să asigure o corectă aplicare a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994.

Instituirea unei norme derogatorii se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază.

Pe de altă parte, prin interpretarea normelor de drept civil se înțelege operațiunea logică rațională, de stabilire a conținutului și sensului normelor de drept civil, această competență revenind chiar Guvernului, ale cărui atribuții sunt strict limitate și decurg din însăși natura funcției pe care acesta o îndeplinește. Legile fiind adoptate de către Parlament, Guvernului, ca organ suprem executiv, îi revine numai organizarea executării legilor, scop în care emite hotărâri tocmai pentru a face o lege cât mai clară și a o aplica cât mai corect.

O hotărâre a Guvernului nu poate deci decât să precizeze și să asigure corecta aplicare a legilor, neavând calitatea de a crea drept.

Pentru toate aceste considerente de fapt și de drept, în baza dispozițiilor art. 4 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea va admite acțiunea și constată nelegalitatea prevederilor art. 3 alin. 1 și 1 ind. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, urmând ca, în temeiul art. 23 din aceeași lege, să dispună publicarea prezentei sentințe în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data rămânerii irevocabile a acesteia.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția de nelegalitate formulată de pârâta S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., cu sediul în Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, în Dosarul nr. 4.786/258/2012 al Judecătorei Miercurea-Ciuc.

Constată nelegalitatea dispozițiilor art. 3 alin. 1 și 1 ind. 1 din HG nr. 977/2003.

Dispune publicarea prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 23 din Legea nr. 554/2004.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 mai 2013.

PREȘEDINTE
NICOLAE-GABRIEL IONAȘ

Grefier,
Cristina Szombati

CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE Nr. 47/CC
Ședința Camera de Consiliu din 11 iulie 2013

Dosar nr. 4.786/258/2012

Completul compus din:

Președinte - Nicolae-Gabriel Ionaș

Grefier - Cristina Szombati

Pe rol soluționarea cererii formulate de pârâta S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., cu sediul în Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, cu sediul procesual ales la sediul Cabinetului de Avocat Kopacz Madarasz Kinga, situat în Miercurea-Ciuc, Str. Tineretului nr. 7, județul Harghita, pentru îndreptarea erorilor materiale strecurate atât în practica, cât și în dispozitivul Sentinței nr. 225 din 7 mai 2013, pronunțate de Curtea de Apel Târgu Mureș.

Fără citarea părților.

În baza actelor și lucrărilor existente la dosar, instanța reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

examinând înscrisurile Dosarului nr. 4.786/258/2012, Curtea constată că atât în practica, cât și în dispozitivul Sentinței nr. 225 din 7 mai 2013 s-a strecurat o eroare materială, prin menționarea greșită a sediului pârâtei S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., dat fiind că în loc de "Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, cu sediul procesual ales la sediul Cabinetului de Avocat Kopacz Madarasz Kinga, situat în Miercurea-Ciuc, Str. Tineretului nr. 7, județul Harghita" s-a trecut "Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita".

În consecință, fiind în prezența unei erori materiale, Curtea constată că sunt incidente disp. art. 281 alin. 1 din Codul de procedură civilă, urmând, așadar, să dispună îndreptarea erorii materiale strecurate atât în practica, cât și în dispozitivul Sentinței nr. 225 din 7 mai 2013, în sensul modificării mențiunii referitoare la sediul pârâtei S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., din "Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, jud. Harghita" în "Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, cu sediul procesual ales la sediul Cabinetului de Avocat Kopacz Madarasz Kinga, situat în Miercurea-Ciuc, Str. Tineretului nr. 7, jud. Harghita".

În afara modificărilor anterior menționate, conținutul Sentinței nr. 225/7.05.2013 a Curții de Apel Târgu Mureș rămâne neschimbat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DISPUNE:

Admite cererea formulată de pârâta S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., cu sediul în Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, cu sediul procesual ales la sediul Cabinetului de Avocat Kopacz Madarasz Kinga, situat în Miercurea-Ciuc, Str. Tineretului nr. 7, județul Harghita, pentru îndreptarea erorii materiale strecurate atât în practica, cât și în dispozitivul Sentinței nr. 225/7.05.2013, pronunțate de Curtea de Apel Târgu Mureș.

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurate atât în practica, cât și în dispozitivul Sentinței nr. 225/7.05.2013, în sensul modificării mențiunii referitoare la sediul pârâtei S.C. MASTERPLAN STUDIO - S.R.L., din "Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, jud. Harghita" în "Miercurea-Ciuc, Str. Cântarului nr. 1, județul Harghita, cu sediul procesual ales la sediul Cabinetului de Avocat Kopacz Madarasz Kinga, situat în Miercurea-Ciuc, Str. Tineretului nr. 7, județul Harghita".

Cu recurs în 5 zile de la comunicare.

Data în Camera de Consiliu și pronunțată în ședința publică din 11 iulie 2013.

PREȘEDINTE

NICOLAE-GABRIEL IONAȘ

Grefier,

Cristina Szombati